

Tijelo ima resurse koje govor ne može zamisliti

Objavljeno: 03.01.2014 | 08:09

Zadnja izmjena: 03.01.2014 | 08:09

0 komentara

Nagrađivani plesač, koreograf i redatelj Matija Ferlin bio je spriječen sredinom prosinca doći u Pulu primiti županijsku nagradu "Istriana" za osobu godine u kulturi jer je istog dana u Ljubljani prisustvovao premijeri kazališne predstave "Prijatelji" po drami japanskog pisca Koba Abea i u režiji Mateje Koležnik. U toj napetoj i duhovitoj drami o destrukciji pojedinca u čiji stan bane neobična deveteročlana obitelj koja ga želi riješiti usamljenosti, a u biti želi doći do njegovog novca, Matija je angažiran kao savjetnik za scenski pokret. Trenutno u Ljubljani radi koreografiju za mjuzikl "Lizistrata" također u režiji Koležnikove, a zanimljivo da je glazbu za mjuzikl kreirao Coco Mosquito iz Jinxa.

- Koliko je uopće opravdano pitati je li teško artikulirati autorske stavove o plesu, budući da nije narativan kao neke druge vrste umjetnosti?

- U potpunosti je opravdano takvo pitanje. Smatram da postoje umjetnici koji lakše ili teže artikuliraju svoj rad, svoju ideju. Smatram da spadam u neku sredinu, iz razloga što je moj pristup radu dosta intuitivan. Pristupam radu iz želje za spoznajem nečeg novoga. Ako govorimo o procesu, put koji me vodi do tog rezultata nije poznat. Sukladno tome, intuicija je jedan od mojih glavnih motora u procesu stvaranja, a tu su onda ostali suradnici (plesaći, dramaturzi, scenografi...) koji tu intuiciju konkretiziraju.

- No, skloni ste i aktivnom odnosu prema naraciji u plesu.

- U posljednjem projektu "Istovremeno drugi", u kojem dvoje glumaca preko audiozapisa čita priču, a plesaći je izvode, upravo mi je želja bila ispitati narativnost, položaj priče u suvremenom plesu; pokušati odgovoriti na pitanje zašto je narativnost, pripovijedanje, napustila suvremeni ples kao izražajnu formu. Ono što je važno da zajedno sa svojim timom na te izazove odgovaram u procesu stvaranja, dok je sama predstava ponudila mogući odgovor koheziji plesa i priče.

- Plesač ili glumac prvo na scenu donosi svoje tijelo. Da li se ono lakše izražava u dramskom kazalištu ili u suvremenom plesu?

- Jako me zanima neiskorišteni prostor tjelesnog u dramskom kazalištu. Tijelo ima resurse koje govor ne može ni zamisliti, samo treba naći načine kako ih osvijestiti. Smatram da je jedan od najvažnijih alata na sceni upravo to osvještavanje sadašnjeg trenutka, osvještavanje mene na sceni sada i ovdje, s određenim sadržajem pred publikom. Postoje mnogi glumci i plesaći koji savršeno barataju zanatom, ali im se igra često, upravo zbog tog ignoriranja trenutka, pretvara u zanatsko odrađivanje, nerijetko u čistu fizičku virtuoznost, ogoljenu od konkretnog odnosa s publikom.

- Kod vas je, čini mi se, važna prezenca ili, kako je svojedobno istaknula Nataša Govedić, izloženost.

- Izloženost, drag mi je taj pojam, definitivno je jedan od mojih bitnih performativnih karika. To je most koji mene veže i za dramski i za plesni izričaj. Smatram da je moj put obrazovanja odgovoran za taj most - kao dijete počeo sam u plesu da bih se u srednjoj školi odlučio za glumu, a potom za koreografiju kojom se danas služim kao alatom koji ne bira medij. (Z. ANGELESKI)